

MARIUS CONCITA

Rodii, orhidee, mirodenii

INTEGRAL

Cuprins

Începutul / 7
Amintiri / 9
Răzbunarea / 13
Bătrânul / 20
Titoașcă / 26
<i>Liceu, cimitir al tinereții mele! / 30</i>
Gicu / 33
Terente / 36
Don Fernando Godzila / 41
Sorinel / 47
Nae / 51
Elixirul vieții / 58
Tukanu / 68
Trădarea / 73
Zo Tai / 82
Sicriul / 86
Accidentul / 89
Prințul Hassan Karim / 94
La hangare / 98
Amenințări / 102
Avionul / 107
Maiasuta San / 111
<i>Mei Lan / 116</i>

La spital /	126
Orhidee frumoasă /	131
Umbre /	134
Secrete de familie /	139
Olga /	143
Îndoieli /	151
Fantoma /	156
Fuga /	163
Secretul /	166
<i>Lánhuā</i> /	171
Dragoste interzisă /	182
Capcana /	189
Decolarea /	193
Despărțirea /	201
Amsterdam /	204
Marrakech /	232
<i>Bye, bye, Morocco!</i> /	235
Epilog /	242

Începutul

Demult, tare demult, am avut și eu o familie, o viață... și o viață a trecut de atunci... o viață irosită ca un fum negru, toxic, care te sufocă, îți arde plămânii, murdărind înălțimile cu dâra sa cernită, până sus, departe, înainte să se dizolve în neant... Îmi plimbai palma aspră, bătătorită de munci grele, prin barba deasă, crescută sălbatic pe fața îmbătrânită, pe care riduri adânci săpaseră adevărate tranșee. De la etajul treizeci al blocului în construcție, unde lucram ca muncitor, priveam absent panorama orașului de sub mine, care își deschidea unul câte unul, ochii de lumină electrică ce albeau înserarea, care se așternuse peste oraș, mânjind cu fâșii fumurii pereții și geamurile clădirilor. Curând, urma să se audă sunetul țipător al sirenei care anunța sfârșitul unei alte zile de lucru.

Mașini și oameni roiau pe pământ în grupuri mari, ca niște gănii agitate, care își căutau îndârjit mușuroiul strivit de o talpă uriașă; ca o talpă a destinului. Spre ce se îndreptau ei cu atâta hotărâre, cu atâta fanatism, adunând rămășițele acestei zile muribunde? Spre ziua de mâine, care va semăna izbitor cu cea trecută, cu toată zădărnicia ei, cu toată zbaterea inutilă și îndârjită, cu toate căderile și compromisurile rușinoase, cu toate așa-zisele glorii de o zi, cu tot fardul care crapă pe obrajii obosiți, ridați de vicii și încrâncenări demente, cu toate hainele scumpe, parfumate, care acoperă strălucitor trupurile păcatoase, mânjite de ură, cu sufletul sugrumat de desfătări, voluptăți și dorințe perverse.

M-am ridicat și am privit către cerul fumuriu, întunecat de voalul amurgului. La ultimul etaj unde lucram nu se montaseră încă plafoanele, nu se blocase încă, cu o bucată grea de beton, panorama către înălțimile enigmatice și nesfârșite ale cerului. Cât păcat și câtă zbatere zadarnică e acolo jos, pe pământ, și cât mister, câtă puritate, liniște și armonie e acolo sus, în înălțimile insondabile. Oamenii construiesc clădiri tot mai înalte într-o încercare lamentabilă de a-și înălța viețile lor tot mai sus, mângîind infinitul. Un avion trecu răstignit deasupra norilor vătuiți, sfredelind cu zgomotul său supersonic, armonia înaltului ceresc. Am privit atent la obiectul zburător ce părea o mică gănganie argintie, cu ochii larg deschiși, uitând să mai clipească, până când simții o lacrimă caldă, prelinsă involuntar, strecurându-se prin tranșeele ridurilor de sub ochi, alunecând pe barbă, apoi căzând în praful amestecat cu moloz de la picioarele mele. Am urmărit mult timp cu privirea zborul care mă fascina, până când avionul se evaporă în depărtări.

Odată, demult, parcă într-o altă viață, și eu condusesem un astfel de avion, și eu zburasem fericit prin înălțimi, cutreierasem cerul, căutând infinitul, zburasem atât de sus sperând că zborul meu o să mă ducă mult mai departe de toată grozăvia, de tot ceea ce urma să mă aștepte jos, în iadul de pe pământ. Demult, fusesem pilot militar... Acum, de aici de sus, de la etajul treizeci al acestui bloc, aflat în construcție, priveam către acele înălțimi, pe care le iubeam atât de mult, înălțimi de unde viața mea se prăbușise cu viteza unui supersonic în picaj. Zgomotul avionului, care se pierduse în depărtări, încă mai răsună slab, tulburând norii. Mi-am aprins o țigară și m-am așezat pe cimentul rece, cu picioarele atârîndu-mi în gol, urmărind dăra lăptoasă imprimată pe cer ca o cărare a văzduhului. Atunci gândurile parcă mi se înălțară și ele, zburând departe, în trecut, parcă într-o altă viață...

Amintiri

Orășelul în care mă născusem, se afla pe malul Dunării, la granița cu Bulgaria, iar fluviul se simțea pretutindeni, ca o inimă de apă a orașului. Primăvara făceam des plimbări pe câmpurile din împrejurimi. Acolo, natura, în starea ei cea mai pură, era mai prezentă ca oriunde. Era un adevărat privilegiu să vezi transformările miraculoase, să simți cu atâta putere impulsurile vieții care se înălțau din pământul renăscut la fiecare pas. Umblam pe cărările bătorite, însemnate cu urme de tractoare și căruțe, privind copacii ninși de flori, pământurile înverzite unde curând urmau să se înalțe lanuri de grâu și orz, prin care creșteau la întâmplare pâlcuri de flori sălbatice. Aerul era parfumat de răsuflarea primăverii, purtând aromele de pământ jilav, flori delicate și viață renăscută, până spre depărtările unde se zăreau dealurile Bulgariei, cu orășelul Nicopole, ce escalada stâncile albicioase, cu căsuțele sale scunde, până sus, către pajiștile înverzite, unde turme de oi pășteau liniștit pe vârfurile colinelor abrupte. Verile mergeam în pădurea de pe malul Dunării, sau coboram pe nisipul plajei sălbatice, unde urmăream vapoarele care străbăteau fluviu ce se tulbura, înălțând valuri agitate care udau nisipul fin. Mirosul și apropierea apei mă linișteau, ca o mângâiere invizibilă, cu palme de aer și lumină, și rămâneam nemișcat multă vreme, contemplând fascinant întinderea de apă care mă absorbea cu reflecțiile sale hipnotice. Pot spune fără ezitare că am avut o copilărie frumoasă, bucurându-mă din plin de lucrurile simple, simțind iubirea

părinților care m-au crescut cu o grijă exagerată, uneori bolnăvicioasă chiar, fiind unicul copil, străduindu-se să nu îmi lipsească nimic. Părinții mei se căsătoriseră foarte tineri, din dragoste, o dragoste puternică, care a durat până la moartea mamei, când eu aveam aproape șaisprezece ani. Mama era o femeie foarte frumoasă, sensibilă și fragilă, mult prea fragilă, așa spune acum, scormonind în amintiri de demult. Tatăl meu își dorise să devină pilot militar, însă niște probleme de sănătate apărute înaintea admiterii la școala de aviație, îi frânseseră aripile visului său. La paisprezece ani, dorind să continui acel vis, am dat examen la liceul militar și am fost admis. Cei patru ani de liceu m-au marcat, schimbându-mi structura sufletească și felul de a fi. Venisem dintr-o familie care fusese pentru mine ca o cetate a confortului, traiului tihnit și lipsei de griji și responsabilități, și aterizasem deodată în tranșeele vieții militare, cu program și reguli stricte, cu o viață austeră și dură, cu instrucție, sancțiuni și dormitoare arhipline, cu paturi suprapuse. De mai multe ori chiar, am fost tentat să renunț la această viață în care nu mă regăseam absolut deloc și care mă chinuia până la durere, cu duritatea, cenușiul și monotonia ei. M-am încăpățânat și am ales să merg mai departe, în ciuda tuturor spaimelor și renunțărilor care mă bântuiau atât de des, mai ales pentru că voiam cu orice preț să-l fac pe tatăl meu să fie mândru de mine și să-i împlinesc, prin realizările mele, visul pierdut de a deveni pilot militar. Cei patru ani de liceu, marcați adânc de moartea mamei și de viața dură, au reprezentat una dintre cele mai urâte și triste perioade din existența mea. Nici înainte nu eram un tip sociabil, însă anii de liceu militar îmi împietriseră pur și simplu sufletul, închizându-mă complet în mine, nereușind să am vreun prieten adevărat, în fața căruia să-mi deschid sufletul atât de copleșit de viața trăită, ci doar colegi, unii la fel de inadaptați și nesociabili ca și mine. La sfârșitul liceului, deși am fost printre cei mai buni elevi am simțit că timp de patru ani am executat doar o condamnare într-o închisoare militară, așteptând zi de zi, momentul eliberării. Dar acești ani grei și traumatizanți fuseseră

doar o parte necesară pentru a reuși să-mi ating scopul final: acela de a deveni pilot militar; astfel că, după liceu, am dat examen la școala militară de aviație, examen luat cu succes, reușind să trec astfel peste toate probele medicale, fizice și teste psihologice eliminatorii, care ar fi putut să mă oprească, aruncându-mă din cer, pe pământ. Anii de școală au fost mult mai suportabili decât cei petrecuți în liceu, iar în deznădejdea și lehamitea care se cuibăriseră în mine adânc, începuse să se zărească flacăra unei materializări mult așteptate, înălțate din jarul sacrificiilor și suferinței. Orele de zbor, în care mă aflam în cabina avionului, la mare altitudine, însoțit de instructor, reprezentau pentru mine, odată cu propria ridicare fizică deasupra pământului, și înălțarea mea spirituală, sufletească, deasupra tuturor vicisitudinilor și piedicilor care m-ar mai fi putut încă doborî. Să poți să zbori atât de sus, să te desprinzi de tot ce e material, meschin și vulgar în această lume, cu credința că ai reușit să-ți depășești piedicile și fricile, care inevitabil ne bântuie pe noi toți, să simți că ești imponderabil deasupra propriilor slăbiciuni și căderi, e un sentiment care justificase pe deplin toată Golgota pe care o străbătusem pentru a ajunge aici, printre nori. Și într-un final, într-o zi binecuvântată, iluminată de speranță și dorința de a reuși, visul meu mult așteptat se împlini, reușind să termin școala militară de aviație. Eram atât de mulțumit, iar zborul mă împlinea atât de mult, încât nu mai simțeam alte nevoi pământești, până într-o zi, când am întâlnit-o pe ea, pe cea care avea să devină viitoarea mea soție... Era frumoasă, feminină, bună, blândă, delicată, devotată, și regăseam în ea multe dintre calitățile pe care le cunoscusem la mama mea. Deși nu credeam că sunt construit pentru căsătorie și viața în cuplu, iubirea puternică pentru o ființă cu multe calități nobile, pe care le căutam chiar și când nu credeam că le voi găsi vreodată, m-a convins că teoriile, cu sufletele pereche și oameni predestinați, nu erau niște povești absurde și siropoase, niște sloganuri false, lipite pe inimioarele chicioase, cumpărate din mall-uri, de *Valentine's Day*. Așa credeam atunci... Poate faptul că ne revăzusem într-o zi de duminică,

la slujbă, în curtea unei biserici, îmi întărise convingerea că Dumnezeu hotărâse să ne întâlnim în acel loc și în acea zi, că pur și simplu oricât ai încerca să te opui, în final, doar destinul te alege. Și am fost cu adevărat atât de fericit, dacă poate într-adevăr cineva să definească fericirea, atât de fericit în cei zece ani pe care i-am petrecut împreună. Deși, uneori această fericire se transforma într-un sentiment copleșitor, dureros, ca o premoniție sumbră a sfârșitului, a ceea ce urma să se întâmple într-un viitor nu foarte îndepărtat. Și parcă, prin cei doi copii pe care i-am primit ca un dar, de la ea, de la femeia iubită, potențând sentimentul de iubire, de împlinire deplină, de fericire totală, destinul absurd mi-a sfâșiat și mai mult, întreaga ființă cu ghearele sale de prădător feroce, scoțând la suprafață doar demonii cei mai ascunși în ungherele întunecate și reci ale propriului suflet, atât de lovit de viață...

Răzbunarea

Nu știu când am coborât de la ultimul etaj al acelei clădiri unde lucram și m-am trezit în mijlocul mulțimii amorfe de oameni, care mă înghesuia din toate părțile. Se lăsase noaptea, iar marele bulevard era scăldat într-o lumină rece, artificială, nefirească. Reclamele de pe clădiri și din vitrinele magazinelor îmi zgâriau privirea, mă agasau în culorile lor stridente. Observam priviri nedumerite, indifereente, absente, care se lipeau pentru o clipă de mine, apoi zburau în alte direcții, ca niște insecte nedorite care se așează o clipă pe tine, înainte să-și ia zborul către alte ținte. Mulțimile de oameni pe lângă care tot treceam, mă făceau să resimt și mai mult singurătatea, iar senzația de inutilitate, deznădejde, furie, zădărnicie, disperare, se accentua și mai mult cu fiecare pas făcut în preajma lor. Am tras adânc în piept aerul răcoros al nopții, încercând să îmi resuscitez simțurile și senzațiile bolnave, în agonie, îndreptându-mă grăbit și hotărât către casă, de parcă acolo m-ar mai fi putut aștepta ceva sau cineva. Am deschis ușa masivă, din lemn sculptat, a bătrânei și cochetei vile cu două etaje, și am pășit în interior urcând scările strâmte, în spirală, până la ultimul etaj, descuind ușa apartamentului unde locuiam acum, singur. Am dat să mă îndrept către baie, dar, o durere sfâșietoare, m-a oprit în loc, privind fix la fotografia înrămată aflată pe măsuta din hol, care înfățișa fosta mea familie: soția și cei doi copii. Am privit-o îndelung, apoi mâna a început să-mi tremure involuntar și cu o forță dementă, am izbit-o de perete. Sticla se sparse

în bucăți ascuțite, sfâșiind zâmbetele immortalizate pe hârtia fotografică. M-am prăbușit pe unul din fotoliile din sufragerie, prinzându-mi chipul chinuit în mâini, rămânând astfel... habar n-am cât...

M-am trezit brusc, ca dintr-o anestezie prelungită, zbătându-mi-se în timpane zgomotul metalic al pendulei care bătu de cinci ori, apoi se opri brusc. Am privit confuz în jur, încercând să mă dezmeticesc, să înțeleg unde mă aflu. Eram încă în fotoliul în care mă așezasem aseară, adormisem îmbrăcat, murdar și încălțat cu ghetete de șantier, întocmai ca un sărman fără adăpost, care, aciuat într-o sală de așteptare dintr-o gară, pare că așteaptă zadarnic un tren ce pentru el nu va mai veni niciodată. M-am ridicat, uitându-mă la ceasul vechi din hol, închis în carcasa sa din lemn de nuc, cu luciul mătuit și crăpat de vreme. Era într-adevăr ora cinci și zece minute...

Am intrat în bucătărie, și am deschis larg fereastra... Aerul care purta încă în el liniștea și răcoarea nopții, mă învălui plăcut, revigorându-mi simțurile amortite. Nu se luminase de ziuă, iar strada era încă tihnită, cu mașini parcate de o parte și de alta, așteptând parcă semnalul obișnuit pentru a reporni aglomerația, goana și traficul dement al fiecărei zile. Mi-am sprijinit coatele de pervazul ferestrei și am rămas nemișcat, multă vreme, privind îngândurat către un punct luminos roșiatic, ce părea că plutește deasupra orașului, aprinzându-se intermitent la câteva secunde, apoi stingându-se ca și cum ar fi fost mistuit de întuneric. Curând, lumina zilei spală negreala nopții, trezind din amortire orașul, cu agitația, forfota și zgomotele fiecărei zile. Mi-am făcut o cafea tare și amară, sorbind absent și obosit lichidul energizant ce împrăstia o aromă caldă, plăcută. Dintr-o dată, ca o chemare către veșnicie, se auziră limpede bătând, clopotele bisericii din capătul străzii. Am abandonat ceașca pe masa din bucătărie, mi-am dezbrăcat hainele murdare, îmbâcsite de sudoare și praf, aruncându-le în mașina de spălat, și am intrat în cabina de duș, pornind robinetul și lăsând apa rece, revigorantă, să îmi biciuiască trupul și simțurile. M-am îmbrăcat cu alte haine curate, mi-am pieptănat părul, și am ieșit din clădire, îndreptându-mă către

lăcașul sfânt, urmând sunetele clopotelor, ce se auzeau tot mai limpede, pe măsură ce mă apropiam. Trecuse multă vreme de când nu mai mersesem la o biserică, ceva din mine parcă refuza și respingea divinitatea, căutând mereu o explicație zadarnică pentru întâmplarea tragică petrecută cu mulți ani în urmă, pentru țeșătura chinuitoare a destinului, care aruncase nemilos pe trupul meu, această haină a suferințelor și regretelor, pe care eram obligat să o port zi de zi. Și totuși, ceva mă îmbrânci parcă, cu mâini invizibile, făcându-mă să intru pe poarta impunătoare, pășind în curtea sfântului lăcaș. Biserica era veche de câteva sute de ani, cu ziduri înalte, de cetate, pe care se ridicau turele din cărămidă roșiatică, netencuite, purtând în vârf cruci mari ce păreau niște inscripții ale cerului. Era sâmbăta morților și, în spațiul din fața intrării, se adunaseră câțiva oameni ce aduseseră colive în coșuri de nuiete împletite, ce urmau să fie sfințite de preot, făcându-se o slujbă și citindu-se acatistele, pentru pomenirea sufletelor celor dispăruți. Am urcat treptele din piatră privind picturile decolorate de vreme, de la intrare, apoi am apăsat clanța, deschizând ușa masivă din lemn de stejar sculptat. Lumina puternică ce cobora din cele două candelabre suspendate la înălțime, părea dăruită muritorilor de sfinții înfățișați în înaltul cupolei, mângâind icoanele mătuite de pe pereții înalți, apoi reflectându-se în altarul aurit, ce împrăstia nuanțe gălbui pe podeaua lucioasă, din marmură albă. Mirosul de tămâie și ceară topită îmbălsăma aerul care vibra sub vocile puternice ale preoților. Pe o masă lungă, din apropierea altarului, se înșirau colive și colaci în care ardeau lumânări, în amintirea celor plecați din această lume. M-am apropiat de acel loc, privind trist și îngândurat în flacăra roșiatică ce se balansa hipnotic, mișcată de curenții de aer. Din amintire tâșni dureros acea zi blestemată de noiembrie...

De aproape o săptămână mă aflam cantonat într-o unitate militară, unde se organizau antrenamente pentru apropiata paradă de ziua națională. Când plecasem în misiune, l-am rugat pe tata ca, în

absența mea, să o ajute pe Miruna și să aibă grijă de cei mici, să nu le lipsească nimic. Soția mea era profesoară de pian, și în vacanțe oferea meditații elevilor care doreau să devină studenți ai facultății de muzică, astfel prezența tatălui meu era pe undeva chiar necesară în supravegherea copiilor. La sfârșitul programului am dat telefon acasă să vorbesc cu Miruna și cu cei mici, de care mi se făcuse un dor nebun. În receptor am auzit glasul tatălui meu care mi-a spus cu voce destul de rece că: „...nevastă-ta și-a luat băieții și vine la tine...” „De ce, s-a întâmplat ceva, v-ați certat?” l-am întrebat îngrijorat. „Nu, ce să se întâmple? Nu s-a întâmplat nimic! Mi-a spus doar să-i împrumut mașina că vine la tine. Atât mi-a spus... Nu știu, era foarte preocupată de ceva și, mă cunoști prea bine, dacă nu mi-a spus motivul pentru care dorește să te vadă, nu am întrebat nimic. A plecat puțin după ora zece, deci ar trebui să ajungă. Dar tu chiar nu știi, de ce vine la tine?...” Mă enervau întrebările cică-litoare, uneori cu subînțeles răutăcios, ale tatălui meu. „Nu! De ce ar trebui să fie un motiv; poate băieților li s-a făcut dor de mine și s-a hotărât să-mi facă o surpriză.” Deci, acum, așteptam cu nerăbdare să primesc vizita soției, împreună cu cei doi copii, când un telefon scurt, de la poliție, mă anunță sec, că mașina condusă de Miruna fusese lovită frontal de un alt vehicul care intrase pe contrasens... În urma accidentului trei oameni își pierduseră viața și un altul fusese rănit. Acei trei oameni care-și pierduseră viața erau soția mea și cei doi copii... Șoferul care provocase accidentul se afla sub influența alcoolului și drogurilor, iar în momentul impactului avusese o viteză de peste o sută de kilometri pe oră. M-am prăbușit pe un scaun, strângând în palma rece și transpirată telefonul care amuțise brusc, aruncându-mă ca o pradă în fața acelei realități care avea să mă condamne la o închisoare fizică și sufletească, ruinându-mi întreaga viață, fără nicio putință de a mai evada din mine. Coborâse peste ființa mea o liniște chinuitoare, bolnavă, transformată curând într-un țiuit persistent continuu, care îmi asedia timpanele, semănând cu sunetul unui monitor cardiac, după ce pacientul conectat

la aparate a murit. Cineva încercase atunci să se apropie, spunându-mi ceva, dar pentru mine era doar o fantomă fără voce și fără chip.

Urmase un proces lung și obositor, care dura de peste un an, fără să întrevăd acea dreptate pe care o așteptam. Călăul familiei mele, provenit dintr-o familie foarte bogată, cu un tată fost senator, milionar, fusese doar ușor rănit în urma accidentului pe care îl provocase, iar acum liber și nepăsător, fără remușcări, își continua cu cinism, viața luxuoasă și desfrânată. Justiția hotărâse să fie cercetat în stare de libertate, și în final, după doi ani de proces, judecătorul care dădu sentința, și care mai târziu aflasem că era un bun prieten al influentului și bogatului său tată, hotărî să îl condamne cu suspendare la doar trei ani de închisoare. Țin minte rânjetul satisfăcut și superior cu care mă sfidase imediat ce aflase verdictul. Mă privea ca pe o biată insecta neînsemnată și fragilă, pe care o strivești sub talpa pantofului, fără nicio urmă de remușcare sau regret. Urmă un recurs inutil, cu același rezultat, previzibil pentru mine, și o decizie profund nedreaptă, de această dată definitivă. Jumătate de an m-am zvârcolit neputincios, luptându-mă să accept acest verdict nedrept și, în același timp, chinuit de dorința de a întrevede o dreptate, acea dreptate care îmi era clar că nu o voi obține vreodată. O ură puternică, amestecată cu o revoltă legitimă, firească, alimentată de greaua nedreptate și injustiție, împletită cu o singurătate infinită și o suferință atroce, puneau tot mai mult stăpânire pe un cadavru viu, în care mă transformasem. De câteva ori, chiar, m-am gândit serios la sinucidere, dar aș fi fost mult prea laș să înlocuiesc răzbunarea cu propria moarte. Și când l-am împușcat în inimă, de trei ori, pe acel vierme scârbos, care îmi ucisese întreaga familie, jur că nu am simțit nimic, nicio urmă de regret... Oricum eu nu mai trăiam demult, nu mai aveam o viață sau vreo năzuință, așa că am recunoscut cu seninătate cele petrecute și mi-am acceptat condamnarea și detenția ca o urmare firească a unei fapte comisă cu deplină luciditate.

Deși fusesem condamnat la douăzeci de ani de închisoare, pentru omor, am fost eliberat după zece ani... Zece ani în care mi-am

acceptat soarta, iar anii grei petrecuți în liceul militar, care semăna mult cu o închisoare, m-au ajutat să mă acomodez destul de ușor cu o nouă viață trăită în spatele gratiilor. Colegii de celulă mă priveau cu respect, ba chiar cu simpatie unii dintre ei, după ce îmi aflaseră trista poveste, dar totuși nu pot să spun că în cei zece ani am reușit să leg prietenii. Firea mea tăcută și retrasă, care respingea involuntar apropierea oamenilor, îi îndepărta unul câte unul, deși fizic eram atât de apropiați, înghesuți câte cincisprezece într-o celulă; dar totuși nu am simțit ură din partea lor, ba din contră, așa cum am spus, simțeam că sunt tratat cu respect, fără să am conflicte majore cu vreunul dintre ei.

Atunci când am pășit în viața de afară, din libertate, părăsind închisoarea, nu am simțit prea mare bucurie. Sentimentul libertății se confunda pentru mine cu amintiri dureroase și o suferință ca o rană, pe care cei zece ani petrecuți departe de lume, nu reușiseră să o cicatrizeze. E inutil să mai spun că, după condamnare, cariera mea militară fusese definitiv ruinată, iar aripile zborului meu, care mă împlinea cu desăvârșire, fuseseră rupte brutal. După închisoare, pentru a-mi găsi o ocupație care să mă îndepărteze de gândurile negre ce mă bântuiau zi și noapte, și din dorința de fi sus, deasupra orașului, cât mai aproape de cerul și zborul pe care-l iubeam nespuse de mult, dar și a lumii în care nu mă mai regăseam, din care mă prăbușisem atât de brutal, m-am angajat în construcții. Pe șantier mă simțeam liber și mai ales îmi plăcea să lucrez la mare înălțime...

Lumânarea care ardea pe masa din biserică, pâlpâi de câteva ori, apoi se stinse, înălțând un fum albăstrui, negricios, ce se pierdu în aerul îmbălsămat cu miros de tămâie. M-am smuls din plasa acestor amintiri tulburi și am privit confuz în jur. Biserica se golise complet de oameni, iar slujba se terminase... Nu știi cât rămăsesem astfel neclintit, cu privirea aplecată deasupra acelei flăcări care ardea parcă în mine și în amintirile mele. Zgomotele orașului se auzeau slab, pierdute dincolo de zidurile impunătoarei construcții, iar sfinții pictați în vitralii își schimbaseră chipurile palide, iluminate de razele

unui soare blând, de primăvară. Am ieșit pe poarta bisericii, dezorientat, cu simțurile încă sedate de avalanșa amintirilor care mă copleșiseră. Așa cum făceam zilnic, ca un ritual respectat cu strictețe, am pornit către cimitir, acolo unde puteam simți chiar și din spatele morții, apropierea celor dragi.